Benke László

A nyolcvanegyedik felé

Félsötétben az ágyamon
szégyentelen, mint egy kisgyerek,
felsírtam azon a hajnalon,
megijedtem, hogy meghalok.
Milyen jó, hogy magam vagyok! –
vigasztalan hüppöghetek,
fájhatnak a csontjaim, húsz éve
már a szívem is, huszonkettő,
hallgatom nemzedékem
szívverését, vagy nem hallgatom,
kalimpál-e, dobog-e még,
magam nagyon sajnálhatom,
de a kertet nem bírom már,
csúszni, mászni is nehéz,
nemhogy ásni, magot vetni,
le is néznek a csillagok,
ha éjjel kinn az udvaron
egy oldhatatlan kín vagyok.
Nincs itt senki?
Nem jönnek el a gyerekek,
segítséget sem ígérnek,
azt sem tudják kiért sírok
félsötétben az ágyamon,
miért sírok, milyen szégyen,
rút öregen nevetséges,
hogy milyen is a fájdalom,
szégyenletes, tehetetlen,
ökölben szív, megbántottan
hosszan hüppög, élhetetlen,
mikor rám tör, lesből támad,
mit tudom én, mi van velünk,
mi lesz még itt, kiszenvedünk,
össze-vissza kiabálunk
félelmünkben, mi lesz a házzal
és a kerttel, ki mondja meg,
az öregekkel, fiatallal, gőgicsélő
csecsemőkkel, kislányokkal,
jön az angyal, lassan kúszik,
észrevétlen, angyalbőrben

addig lapul lenn a földben
ő már tudja, hogy a kertem,
sem a kerted nem marad meg
műveletlen, se művelten,
s mi lesz a házzal? –
összeroppan, a *Zöld Angyal*
igen halkan, roppant csendben
óvatosan, moccanatlan,
gyerekeim – angyalom
egy szelídnek tűnő hajnalon
biztosra megy a mosolyával,
újra és újra lecsap a házra,
nyolc gyanútlan, ártatlan kis unokámra
s mind megtudjuk ki a Káin.

Kötekedő hangnemben

Semmi probléma,
ma rossz napom van.
De kész a teraszom.
Majd befestem
és csatornát is csinálok.
Kicsit.
Ha kedvem lesz hozzá
jövő tavasszal jöhet a betonozás
Hat négyzetméterre, 4 centi vastagon
24 zsák szárazbeton,
kábé 30 ezer forint.
De az is lehet, hogy tankot veszek,
néhány *legkorszerűbb* tankot
a németektől,
jó drágán,
mint a magyar kormány
s berendezkedek védelemre
hű kutyámmal, Alkotmány utca, Kukutyim
s csak akkor lövök,
ha el akarják foglalni a teraszom.
Helytállok
az utolsó töltényig.